

Wass Albert: Veletek maradok

Ha majd feljön a nap, hogy többé nem találtok
azért ne búsuljatok én itt leszek még.
Megtalálhattok majd a lemenő napban
és esti röptében vízimadaraknak,
lappantyú rikoltó, párhívó szavában
s távoli hangjában egy méla bagolynak.
Itt leszek mindég, őrt állva erdők csöndje fölött
s álmotok vigyázva.

Mikor vágytok velem együtt lenni,
csak ki az erdőre menjete
s álljatek meg valahol útnak oldalában
s figyeljete.
Puha susogásában a fáknek
engem hallotok majd,
amint kutyáimmal átsétálunk
lepergő évek örök vadászmezőin.

Örvendjete virágnak, lepkének, madárnak,
egy halvány kis csillagnak az ég peremén
s hagyjatek, hogy az est megannyi árnya
gyengéden magához vonjon kebelén.

Mosolyogjatek csak
és én majd visszamosolygok rátok
az örökkévalóságból.
Papitok, különben czegei Wass Albert.

(Fordította: Simó József)